

אינה בחזורת. וא"ת תרומה נמי כשיש לה בן אינה בחזורת וי"ל דאם מת מחזרת: **ה** ר"ח רחין ביהודה. ואע"ג דזההו קרא כמיב וטמאה עד הערב איכא למימר דקאי אתרומה וקדשים ומי"מ משמע הא רחץ טהור: **ה** ר"ח אומר זה מעשר. אע"ג דקדשים קלים שזיס בכל נפש מסתבא קדשים דתמימי לא מיעשרי צבו עד דמיימי כפרה: **א** א"מא ה"מ דלאו בר כפרה. אתרומה פריין אכל מעשר כיון דסגי בטבילה בלא הערב שמש ולא צניי טהור לגמרי ה"ה במילי דבר כפרה הוא: **א** י"מ ביהודה. דהוה מלי נמכת ומנלאת לן און לבת: **ה** ה"ך נפישן. ה"מ למימר כרת עדיפאן. **ב** ב"ב שריא **ט**מאה. תימה דפ"צ דזמזיס (דף ע"ו): דרשי דמחוקר כפרה ממלל עבודה מוטהרה ממלל שהיא טמאה וטבול יום דרשי התם (דף ע"א). מלול חלול מתרומה דפסול בתרומה מיכל בקדשים מנא לן אמר רבא אמר בר חסדא תלתא קראי כתיבי כתיב ו'לא יאכל מן הקדשים כי אם רחץ בשרו במים הא רחץ טהור וכתיבי יבוא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים וכתיבי יוכפר עליה הכהן וטהרה הא כיצד כאן למעשר כאן לתרומה כאן לקדשים ואיך אנה מסתברא תרומה עדיפא שכן מופ"ז ארבה מעשר עדיפא שכן הד"ס ט"ב אפי' הכי מיתה עדיפא רבא אמר בלא מיתה עדיפא נמי לא מצית אמרת אמר קרא נפש אויהו דבר ששוה בכל נפש הוי אומר זה מעשר ואכתי הני מילי היכא דלאו בר כפרה אבל היכא דבר כפרה עד דמיימי כפרה אביי תרי קראי כתיבי ביולדת כתיבי עד מולאת ימי טהרה כיון שמואלו ימיה טהרה וכתיבי וכפר עליה הכהן וטהרה הא כיצד כאן לתרומה כאן לקדשים ואיפוך אנה מסתברא קדש חמור שכן פנקע"ם אדרבה תרומה חמורה שכן מהפ"ו ה"ך נפישן רבא אמר בלא ה"ך נפישן לא מצית אמרת אמר קרא וכפר עליה הכהן וטהרה מכלל שהיא טמאה ואי ס"ד בקדשים איקרי כאן והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל אלא שמע מינה בתרומה מתקוף לה רב שישא בריה דרב אידי ומי מצית אמרת תרומה כתיבא הכא והתניא: **ד** דבר אל בני ישראל ואין לי אלא בני ישראל גיורת ושפחה משוחררת מנין תלמוד לומר אשה ואי סלקא דעתך בתרומה גיורת ושפחה בנות מיכל תרומה ניהו אמר רבא ולא מחייב איביא מקדש ואע"ג דאיתקוש

קדש ומקדש אהדי לא הוה גמריין להי ווא"ת ולישמוק מוטהרה דהכא ומלא ויללו דזמזיס וילף קדש ועבודה מלאיקרו טמאים לענין ביאת מקדש ואר"י דלי לאו קראי דהכא לא הוה דרשינן התם טמא יהיה לרבות טבול יום כי אלא הוה מוקמינן ליה לרשא אחרימי: **ק** ר"י באן והבשר אשר יגע בבשר טמא ב'ו'. תימה לר"י דל"ל למימר איקרי כאן וטומאתו עליו ונכרתה דטומאת הגוף (א) קיימינן וי"ל דלרבותא נקטיה דאפילו טומאת בשר איכא: **ו** וישפחה מנין. אית ספרים דגרסי משוחררת וכן משוחררת צת מיכל תרומה היא אש של כהן ומיהו שאינה משוחררת נמי טמאה ליה דאמר צפרק ר' אליעזר דמילא (צמ קנה): לקח שפחה מעוצרת וילדה אללו זהו יליד בית שנימול לח' והתם משמע שאין נימול לח' אלא אותו שאמו טמאה ליה ובצפרק קמח דכריתות (דף טו): נמי תנן וכן שפחה דמצינא קרבן ומלל וצמרת כהניס דהיא גרסינן גיורת ושפחה צין אינה משוחררת מנין מ"ל אשה ומיהו תימה היכי מתרביא שפחה מקרא דאשה צין דאיתרין גיורת ומשוחררת ונראה דשאינה משוחררת אמאי לה לה מאשה דמשמע בכריתות (ב"ב ע"א): **ז** וישפחה בנות מיבד תרומה ניהו. הך סוגיא דלא כרזי שמעון דשרי לעיל צפרק הוה על יצמנה (דף ע): גיורת פחותה מצת ג' לכהן א':

זכרעו של אהרן. זוכרים ונקבות דליון קדשי קדשים הנימזיס לכהניס און נחלסיס אלא לזכרי כהונה: ואימא (א) חוס ושוק. דשלמיס הימין לכהניס ונאלל לנשיהן כדכתיב (ויקרא י) אמה וזנין וזנימתן והיני הוא דאסר רחמנא לתמאסיס משום דקדשיס ניהו אכל תרומה לא: ומשני לישא בחזרת. צת כהן אלמנה מישראל חרע און לה דלמנר צפרק אלמנה (לעיל פה): כשהיא חוזרת חוזרת לתרומה ואון חוזרת לחוס ושוק: וממאי דהאי עד אשר יטהר עד דעציד הערב שמש. אמו לא דלמנר לעיל (ע"ב) מחוסר כפוריס מותר בתרומה: **ז** צעל שמי ראייתו. לאו בר קרבן הוא דמתינא צמכתא מגילה (דף ט). מנה דמכזב שמיס וקראו טמא שלש וקראו טמא הא כיצד שמיס לעומתה ושלש לקרבן. ומלועד מוסגר נמי לאו בר קרבן הוא דמתנן התם אין צין מלועד טהור מתוך הסגר ולטורו מתוך החלטו אלא מגלחת ומפירס ויוון דמגלחת ליכא קרבן נמי ליכא דכתיבי מגלחת כמיב קרבן: **ח** אכל דברי כפרה. כגון זב צעל שלש ראייתו ומלועד מוחלט: **ט** ד"ס ט"ב. הצלת מקום ודיו אסור לאון ולצער ממנו טעמא וזולתו צטומאת עלמו לוקה ומייב צציעור. ה' הצלה ד' וידו ס' אסור לאון ט' טעמא ד' ציעור וכולוהו לימנהו צמרותה: **אמר קרא נפש**. צקרא דכי אס רחץ צצרו כמיב נפש כי תגע זו אלמנא קרא קמח ממעשר משמע: **ואכסי**. אימא הני מילי דסגי צהערב שמש לתרומה היכא דלאו בר כפרה הוא דהא אמרת צב צעל שמי ראייתו ומלועד מוסגר משמע קרא: **אכל היכא דברי כפרה**. לא סגי ליה צהערב שמש ולא איכל בתרומה עד דמיימי כפרה: **פי** קראי כסיני ציולת. דצת כפרה היא: פיון שחללו ימיס. צרעה ויכא לזכר ושמוניס לנקבה טהרה ויכא הערב שמש שלש דמשעת טבילה לסוף שבעה לזכר ושזעיס לנקבה עד אור הצלת קרבנותיה ליום מזה היא נקראת טבולת יום ארוך צמכתא נדה (דף ע"א). דומיא דכל מוסקיי כפרה הנקראיס טבולי יום ארוך משעת טבילתם עד הערב שמש דלייל הצלת קרבנותיהס למחרת (ה) הכא נמי הוי טבולת יום ארוך משעת טבילה עד סוף יומי הצלת קרבנותיה: **לאן** נפרומה. צהערב שמש וליכא למימר כאן למעשר צהערב שמש דהא אמרן לעיל הא רחץ טהור דלא צני הערב שמש ולענין טבול יום מה לי צר כפרה מה לי לאו צר כפרה: **מכלל** שהיא טמאה. עד השתא ואי סלקא דעתך קרא קמח דשרי למיכל מאורתא צקדשיס: קרי לאן והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל. והאי מחוסר טמא מקרי כדכתיב וטהרה מכלל שהיא טמאה: **אל בני ישראל** אש: **כי סויעו**. און לי אלא צנות ישראל מטמאות צילדה: **והכתיב**

גליון הש"ס

ג"פ חללה לאו ידוע
ראיה. ע"י קדושין דף טו
ע"כ תוס' ד"ה ורע"ז:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה
ואימא ביהודה ובשוק
דלמנא דהיינום לכהניס
ונאפכלל: (ב) תוס'
ד"ה מכלל ימי וי' וקרא
דבקדשיס לא יאכל עד
אש יטהר: (ג) ד"ה קרי
וכי קיימינן וי"ל:

מוסף תוספות

א. אבל ביהודה ושוק לא
הורא לעולם כפי נישתא
לו. מ"י השלם. ג. ודלא
מסתבר להלך כי"כ
בקדשיס שריא טבול יום
טוה בהם. מוס' ה"ל"ט
ג. וראו כיון דאפי' תרבי
שמש ששוה במלון לא
ביעני במעשר כיש שאין
להלך בין בר כפרה בין
שיאנו בן כפרה. ר"ס.
ד. אבל וטהרה לא שייך
למירודש הכי וזמזס י'
מדיה טבול ה' לטבול
יום. שריא טבולת יום
ארוך. ס. ו. דמוקמינן
בפי' הנזיל בוב בעל שתי
ראיות דלאו בר קרבן הוא
לענין תרומה וניכא
מכלל שהוא טמא. שס.
ז. אלא טבול יום איקרי
שטא. שטימ"ק ס. פ. אן.
ח. לית לן דין טמא מבור.
י. אבל מכיון דאשפתן
קרא בהריא לטבול יום
ואע"ג דקלישא טומאתה
תו דרשינן שפיר מוטהרה
מחוסר כפרה. זמזס י'.
י. וי' הא
גיורא איכא צפרק כיצד
(יבמות כג). גבי שפחה
וכרית. שס. י' לענין.
עבודה וליאכלת קדשיס.
וכי' דלא ילף ביאת
מקרי מנייהו. קשה שהרי
קרא דורחץ במים וטמא
עד הערב סתמא כתיב
דטבול יום איקרי טמא
לכל מילי ואפי' לביאת
מקרי. שס. י'א. שהוה
רשנה וטבול דלאו מחוסר
מעשה הוא כגון טבול
יום. שס. י'ג. וד"ב
דרבינן מאשה גיורת
ומשוחררת ושטימין דגבי
ישראל לאו דוקא מהשתא
ליפנין אינה משוחררת
בניש' לדה לה מאשה.
מוס' ה"ל"ט. י'ג. אע"ג
דבבת ליהא איירי הכא,
אפשר שנתגיירה פחותה
מב' ג. מוס' ה"ל"ט.

תורה אור השלם

1. נפש אשר ויהו ואתר
וטמאה עד הערב ולא
יאכל מן הקדשים כי אם
רחץ בשרו במים: **ו**
ויקרא כ"ב
2. ובה השמש ויהו ואתר
יאכל מן הקדשים כי לחמו
יהו: **ו**
ויקרא כ"ב
3. ואם לא תמצאן ידך או
טמא ורקוקה שתי תרים או
שני בני יונה אחר עליה
ואחר לחצאת וכפר עליה
דבתו וטהרה: **ו**
ויקרא י"ב
4. וישלש יום וישלש
ימים תשב אשר יגע בכל
בבל קדש לא תגע ולא
תקדש לא תבא עד
מילאת ימי טהרה:
ויקרא י"ב
5. והבשר אשר יגע בכל
טמא לא יאכל באש וקרוה
והבשר כל טהור יאכל
בשר: **ו**
ויקרא י"ב
6. דבר אל בני ישראל
לאמר אשה אשר ישבע
ולקחה וקר וטמאה שבעת
ימים כימי נדת ודוהה
ותקדש: **ו**
ויקרא י"ב

תוספות ישנים

גיורת וספחה משוחררת מנין
גרסינן אלא לא נרשינן שפחה
ומשוחררת דל"י מתי אפי'
מתמה לקמן גיורת ושפחה
צני מיכל תרומה ניטו לעני'
אפי' דשפחה אכלת תרומה
דכתיבי קיין כספי ויקרא
(כ) ועוד שריה הוקעה לאשה
דמנאמינן אלה לה מאשה
(מנצני ד'). אלא ויהי גיורת
שפחה משוחררת וימא שפח'
שאנה אכלת תרומה כיון
דמחריה וכן לא חוה א"י
אנן גיורת נקטו שפחה. וגם
דלי כפחותה מנ' טעיס וזיס
א' שפח' אכלת תרומה
לרשי"י (לעיל ס:) שמשפחה
לכהניס:

מוסף רש"י

ששור בוריעו של אהרן.
צאנסיס וגוסיס. אכל קדשיס
און נחלנין אלא לכהניס. וכי
תימא איכא חוס ושוק. לימא
בחזרת. כיון אלמנה וגוסיס
חרע און לה. דלמנר מת חוה
למרותה וזינה חזרת לחוס
ושוק (מכות י"ג). מכלל
שהיא טמאה. דוק כפרה
עד עשוי (פ' תולדות א"ה)
(בבב"ס ס).

והכתיב

שמש ולענין טבול יום מה לי צר כפרה מה לי לאו צר כפרה: **מכלל** שהיא טמאה. עד השתא ואי סלקא דעתך קרא קמח דשרי למיכל מאורתא צקדשיס: קרי לאן והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל. והאי מחוסר טמא מקרי כדכתיב וטהרה מכלל שהיא טמאה: **אל בני ישראל** אש: **כי סויעו**. און לי אלא צנות ישראל מטמאות צילדה: **והכתיב**

נראה מדפריך גיורת ושפחה צנות מיכל תרומה ניהו ואי שפחין משוחררת צת מיכל תרומה היא אש של כהן ומיהו שאינה משוחררת נמי טמאה ליה דאמר צפרק ר' אליעזר דמילא (צמ קנה): לקח שפחה מעוצרת וילדה אללו זהו יליד בית שנימול לח' והתם משמע שאין נימול לח' אלא אותו שאמו טמאה ליה ובצפרק קמח דכריתות (דף טו): נמי תנן וכן שפחה דמצינא קרבן ומלל וצמרת כהניס דהיא גרסינן גיורת ושפחה צין אינה משוחררת מנין מ"ל אשה ומיהו תימה היכי מתרביא שפחה מקרא דאשה צין דאיתרין גיורת ומשוחררת ונראה דשאינה משוחררת אמאי לה לה מאשה דמשמע בכריתות (ב"ב ע"א): **ז** וישפחה בנות מיבד תרומה ניהו. הך סוגיא דלא כרזי שמעון דשרי לעיל צפרק הוה על יצמנה (דף ע): גיורת פחותה מצת ג' לכהן א':

הערל פרק שמיני יבמות

ואמר רביון חס דיש לחלק בין ניטלה הביצה לפליעה^א דכשניטלה לגמרי מוליד מדי דהוה אינוול הנוטול (חולין דף נה.) דכשרה וניקב בסומכיה טריפה^ב והא דאמר לקמן בין שנכרתו ביצים בין חוטי ביצים היינו דוקא שניהן אבל נכרת אחת מן הביצים כשר ואף אם תמזי לומר דר' ישמעאל לפלוגי אהנא קמא אחי הלכתא כותמיה כיון ששמע מפני חכמים בדרס ביצנה דהוה סמכא כדאמר בהסוף (וגיל מ:.) ממתני' דכרמא הדך זיה ובידושלמי נמי משמע דהלכה דכשר אבל משמע דאין מוליד דא"ר וירא שמעתי שהלכה כרבי ישמעאל ואמר נמי שמואל הסת' אס יבא לפני בעל ביצה אחת אני מכשירו א"ר יהו' נר חנינא ובלגז שלימין אר"י שיש לפרש כמי גווי כלומר דוקא שנטלה האחת והאחת שלימה כשר אבל נפצעה אפילו אחת גרע טפי כדפי' אצל יומר נראה לריי לפרש שס' שמי מצות ובלגז בשל ימין' ומומרא גדולה וטוב להזהיר לרופאים לחתוך על שמאל אס אפשר^ג ומסיים דעובדא הוה קמיה דרבי אמר א"ל אין כרמי את שריי ליה אלף הו ידעה דלא מוליד משמע דלכולהו הלכה כרבי ישמעאל דמכשר ומשמע התם מתוך המסקנא דאיידי זידי אס: **ג' יקב' אמה מן העטרה** שנגנדה ארבעה מן העטרה. דעל גז גיד העטרה שחברת מארכת ובתחתונה של גיד הולכת ומתקצרת לרשע הגוייה וקאמר יוקב למטה מן העטרה בעליונו של גיד והנקב מופלג והו בתחתונה של גיד למעלה מן העטרה לפי שמתקצרת סס' וקאמר סבר רבי מייא לאכשורי כיון דמנא אחד דהיינו בעליונו הו למטה מעטרה ומסקי דעטרה כל שהו מעבדת ופסול כיון שמנא אחד הו למעלה מן העטרה ויראה ניקב מופלג בעיני דאין לומר אפילו לא יוקב אלף עד חלל הגיד ואפילו למטה מעטרה פסול כיון שסאס היה נקב מעבר אל ענף היה נזד אחד למעלה מעטרה' דלא מכשירין בסמוך קולמוס וכמנזב ויון דאפי' נחתך לגמרי כשר כל שכן יוקב^ד: ממולאי

ואמר רביון חס דיש לחלק בין ניטלה הביצה לפליעה^א דכשניטלה לגמרי מוליד מדי דהוה אינוול הנוטול (חולין דף נה.) דכשרה וניקב בסומכיה טריפה^ב והא דאמר לקמן בין שנכרתו ביצים בין חוטי ביצים היינו דוקא שניהן אבל נכרת אחת מן הביצים כשר ואף אם תמזי לומר דר' ישמעאל לפלוגי אהנא קמא אחי הלכתא כותמיה כיון ששמע מפני חכמים בדרס ביצנה דהוה סמכא כדאמר בהסוף (וגיל מ:.) ממתני' דכרמא הדך זיה ובידושלמי נמי משמע דהלכה דכשר אבל משמע דאין מוליד דא"ר וירא שמעתי שהלכה כרבי ישמעאל ואמר נמי שמואל הסת' אס יבא לפני בעל ביצה אחת אני מכשירו א"ר יהו' נר חנינא ובלגז שלימין אר"י שיש לפרש כמי גווי כלומר דוקא שנטלה האחת והאחת שלימה כשר אבל נפצעה אפילו אחת גרע טפי כדפי' אצל יומר נראה לריי לפרש שס' שמי מצות ובלגז בשל ימין' ומומרא גדולה וטוב להזהיר לרופאים לחתוך על שמאל אס אפשר^ג ומסיים דעובדא הוה קמיה דרבי אמר א"ל אין כרמי את שריי ליה אלף הו ידעה דלא מוליד משמע דלכולהו הלכה כרבי ישמעאל דמכשר ומשמע התם מתוך המסקנא דאיידי זידי אס: **ג' יקב' אמה מן העטרה** שנגנדה ארבעה מן העטרה. דעל גז גיד העטרה שחברת מארכת ובתחתונה של גיד הולכת ומתקצרת לרשע הגוייה וקאמר יוקב למטה מן העטרה בעליונו של גיד והנקב מופלג והו בתחתונה של גיד למעלה מן העטרה לפי שמתקצרת סס' וקאמר סבר רבי מייא לאכשורי כיון דמנא אחד דהיינו בעליונו הו למטה מעטרה ומסקי דעטרה כל שהו מעבדת ופסול כיון שמנא אחד הו למעלה מן העטרה ויראה ניקב מופלג בעיני דאין לומר אפילו לא יוקב אלף עד חלל הגיד ואפילו למטה מעטרה פסול כיון שסאס היה נקב מעבר אל ענף היה נזד אחד למעלה מעטרה' דלא מכשירין בסמוך קולמוס וכמנזב ויון דאפי' נחתך לגמרי כשר כל שכן יוקב^ד: ממולאי

ואמר רביון חס דיש לחלק בין ניטלה הביצה לפליעה^א דכשניטלה לגמרי מוליד מדי דהוה אינוול הנוטול (חולין דף נה.) דכשרה וניקב בסומכיה טריפה^ב והא דאמר לקמן בין שנכרתו ביצים בין חוטי ביצים היינו דוקא שניהן אבל נכרת אחת מן הביצים כשר ואף אם תמזי לומר דר' ישמעאל לפלוגי אהנא קמא אחי הלכתא כותמיה כיון ששמע מפני חכמים בדרס ביצנה דהוה סמכא כדאמר בהסוף (וגיל מ:.) ממתני' דכרמא הדך זיה ובידושלמי נמי משמע דהלכה דכשר אבל משמע דאין מוליד דא"ר וירא שמעתי שהלכה כרבי ישמעאל ואמר נמי שמואל הסת' אס יבא לפני בעל ביצה אחת אני מכשירו א"ר יהו' נר חנינא ובלגז שלימין אר"י שיש לפרש כמי גווי כלומר דוקא שנטלה האחת והאחת שלימה כשר אבל נפצעה אפילו אחת גרע טפי כדפי' אצל יומר נראה לריי לפרש שס' שמי מצות ובלגז בשל ימין' ומומרא גדולה וטוב להזהיר לרופאים לחתוך על שמאל אס אפשר^ג ומסיים דעובדא הוה קמיה דרבי אמר א"ל אין כרמי את שריי ליה אלף הו ידעה דלא מוליד משמע דלכולהו הלכה כרבי ישמעאל דמכשר ומשמע התם מתוך המסקנא דאיידי זידי אס: **ג' יקב' אמה מן העטרה** שנגנדה ארבעה מן העטרה. דעל גז גיד העטרה שחברת מארכת ובתחתונה של גיד הולכת ומתקצרת לרשע הגוייה וקאמר יוקב למטה מן העטרה בעליונו של גיד והנקב מופלג והו בתחתונה של גיד למעלה מן העטרה לפי שמתקצרת סס' וקאמר סבר רבי מייא לאכשורי כיון דמנא אחד דהיינו בעליונו הו למטה מעטרה ומסקי דעטרה כל שהו מעבדת ופסול כיון שמנא אחד הו למעלה מן העטרה ויראה ניקב מופלג בעיני דאין לומר אפילו לא יוקב אלף עד חלל הגיד ואפילו למטה מעטרה פסול כיון שסאס היה נקב מעבר אל ענף היה נזד אחד למעלה מעטרה' דלא מכשירין בסמוך קולמוס וכמנזב ויון דאפי' נחתך לגמרי כשר כל שכן יוקב^ד: ממולאי

תום' חד מקמאי

ניקב (למעלה) (למטה) מטמיה שבתירי מטמיה מטמיה סבר ר' חיה לאכשורי. א"ל ר' אבא הכי אמר רבי' עטרה כל שהוה מעבדת: הא דתנא אן שבתירי מטמיה בזה (בשר) (השערה) (כשר) אשר עלה בגמי' יתיב רבינא וקא מבטיא ליה מלא החוט שאמרו ע"פ כולה או ע"פ רובה. א"ל רב תוספאה מלא החוט ע"פ רובה וכפי החוט אמר בר זוטרא שמייה דרבינא הלקתא כשר קולמוס בין כמריב הוא תהא קא מיבעיא ליה למטה מעטרה או למעלה מעטרה דאי למטה מעטרה מיבעיא ליה למטה מעטרה עובדא דהוה כמריב במוטבדייתא אפילו נכרת. תהא עובדא דהוה כמריב במוטבדייתא דסתתם גובתא ושכבת רוב ואפי' במקום קטנים

ואמר רביון חס דיש לחלק בין ניטלה הביצה לפליעה^א דכשניטלה לגמרי מוליד מדי דהוה אינוול הנוטול (חולין דף נה.) דכשרה וניקב בסומכיה טריפה^ב והא דאמר לקמן בין שנכרתו ביצים בין חוטי ביצים היינו דוקא שניהן אבל נכרת אחת מן הביצים כשר ואף אם תמזי לומר דר' ישמעאל לפלוגי אהנא קמא אחי הלכתא כותמיה כיון ששמע מפני חכמים בדרס ביצנה דהוה סמכא כדאמר בהסוף (וגיל מ:.) ממתני' דכרמא הדך זיה ובידושלמי נמי משמע דהלכה דכשר אבל משמע דאין מוליד דא"ר וירא שמעתי שהלכה כרבי ישמעאל ואמר נמי שמואל הסת' אס יבא לפני בעל ביצה אחת אני מכשירו א"ר יהו' נר חנינא ובלגז שלימין אר"י שיש לפרש כמי גווי כלומר דוקא שנטלה האחת והאחת שלימה כשר אבל נפצעה אפילו אחת גרע טפי כדפי' אצל יומר נראה לריי לפרש שס' שמי מצות ובלגז בשל ימין' ומומרא גדולה וטוב להזהיר לרופאים לחתוך על שמאל אס אפשר^ג ומסיים דעובדא הוה קמיה דרבי אמר א"ל אין כרמי את שריי ליה אלף הו ידעה דלא מוליד משמע דלכולהו הלכה כרבי ישמעאל דמכשר ומשמע התם מתוך המסקנא דאיידי זידי אס: **ג' יקב' אמה מן העטרה** שנגנדה ארבעה מן העטרה. דעל גז גיד העטרה שחברת מארכת ובתחתונה של גיד הולכת ומתקצרת לרשע הגוייה וקאמר יוקב למטה מן העטרה בעליונו של גיד והנקב מופלג והו בתחתונה של גיד למעלה מן העטרה לפי שמתקצרת סס' וקאמר סבר רבי מייא לאכשורי כיון דמנא אחד דהיינו בעליונו הו למטה מעטרה ומסקי דעטרה כל שהו מעבדת ופסול כיון שמנא אחד הו למעלה מן העטרה ויראה ניקב מופלג בעיני דאין לומר אפילו לא יוקב אלף עד חלל הגיד ואפילו למטה מעטרה פסול כיון שסאס היה נקב מעבר אל ענף היה נזד אחד למעלה מעטרה' דלא מכשירין בסמוך קולמוס וכמנזב ויון דאפי' נחתך לגמרי כשר כל שכן יוקב^ד: ממולאי

תורה אור השלם

1. לא יבא פצוע דבא וברות שפכה בקהל?
דבריהם כב ב

2. לא יבא ממזר בקהל?
ין גם דור עשירי לא יבא לו בקהל?
דבריהם כב ב

הגהות הר"ח

(א) נמי משום דאיתיה ממולאי: (ב) רש"י ד"ה כמות שפכה בתרי ופי: (ג) ד"ה ואם נשתייר ופי: קאי (פי' אמות ופי' דלא) מתי' ופי' כתי' א"ל וסו' מלמד הניחא לפש דברי רש"י:

הגהות הרמ"א

[א] נמי רובה. ר"ע גי' ה"ש"ס ט"ל. (ומת' רבינו זכאי"ע סי' ה' סק"י):

מוסף תוספות

א. דרש"י ערוך ע"פ נטלה לגמרי מנפצעה או שנקבה. ואגרא ביה. רש"י. וכן ניטלו הכליות כשרה ולקחה כוליא טרפה. מאיר. ג. כלומר שהיו שלימין שניהם כשניטלה אחת אבל אם נפצעה אחת ואח"כ ניטלה אין זה פסול שחודר להבשיר כמו יוקב וחדו ובתום מופ' ה"ש"ס. ת. פ' אס אחת של ימין קיים יש לו רפואה ויכול להוליד. ורש"י משמע דהא דמכשר במתינתן שאין לו אלא ביצה אחת מיייר בטל ימין. ר"ס. ו. והשאר ביצה של ימין ואו הוא מוליד וכשר. מ"י פסל. ו. שלמטה מעטרה הנוכר בכל ההלכה הוא בבשר כלפי חוץ ולמעלה מעטרה הוא בגיד מעטרה ולענין כלפי חוץ. ר"ס מ. ו. וסבר ר' חיה בר אבא לאכשורי כיון שאינו מופלג לגמרי. ואל"ר אשי עטרה כל שהו מעבדת ואפי' בכענין זה פסול. מתי' אפי' שישט דרבי' לא מפסול ופי'. מופ' ה"ש"ס. ו. שאין לפסול אם יוקב למטה מן העטרה עד החללי שבטל שאם היה מופלג היה יוצא כנגדו למעלה מן העטרה. מופ' ה"ש"ס.

והרזיה סילוא צביליס. ונקבו קוץ צביליס. לשון מחרוזות של דגים שכבת זרע: **כחוט דמוגולא.** כמין חסר מאין הס. וזתה אשמו: **זידי** משמע הפצוע מעיקרו כגון מומעי אמו: **צונלן.** זינים ויגד ומוטי זינים שהזינים תלויין בהן בתוך הכיס: **מדלא מהב זיה דרוס שמע מינה.** מדלא כתיבא זיה עד דור שלישי או עשירי כמו שאלמד בממזר. ועמוי ומואבי ומזרי' ש"מ משום דלאו בר אלוהי הוא: **אימא משפטיה.** שופטים רוק: **כרוס שפכה.** ופי' אינו שופך אלף ורוק למחוק: **מי כסיז כרוס שפוך.** ממקום הרגיל לשפוך קודם לכן: **שופי.** שומת: **אידי וידי.** קודם כריתה ולאחר כריתה: **ניקב למטה מעטרה.** בסוף הגיד כלפי קרקע והולך הנקב כאלכסון ויוצא כנגדו למעלה מן העטרה כלפי חוץ: **לאכשורי.** הואיל ואין שני ראשי הנקב למעלה מעטרה דכל למטה מעטרה זשר צעלמא הוא דקקמי ממתינתין אס נשתייר מן העטרה מלא החוט כשר. עטרה שורה גבוהה המקפת סביבות הגיד: **כל שפוא.** כיון שהנקב עובר דרך על פני כל העטרה אפי' נקב כל שהו מעבדת מולדמו ופסול: **ואס נשתייר מעטרה כו'.** מתני' היא (על דף ע.) ואכריתיה קאי (ו.) (פירש' אכרית שפכה ולא אפצוע דכא): **וילפי ראשה.** לזד וגפו נשתייר מלא השער על פני רוב הקיפה אלף אס נחתכה כלפי הגוף ושתייר מלא החוט מן העטרה על פני הקיף כל הגיד צלדה כלפי קרקע פסול: **קולמוס.** כתימון קולמוס שמתחין את חודו כאלכסון לכמוז זה: **כמריב.** שמתקב כסילון וש לו דפנות מנ' נדדי' והמקב צלמנע כמין נכור: **כמריב שליט צב אוריאל.** היות נכנס לתוך הדפנות ומתקרי הגיד לתוכו ואין הזרע מתבשל: **קולמוס לא שליט אוריאל.** בתוך הגיד ומתבשל הזרע בחימוס הכלכמו: **האי גריד.** כמריב גריד שכבת זרע מן הגוף צבעת משמיש ומזריע שהרי לא נחסר הגיד מעוזיו ויגע צלדי הרחס ומתחמם ומזילא ויורה כחן: **והאי לא גריד.** כקולמוס ע"י שנתקב עוזיו ואינו נוגע בכותלי הרחס אין מתחמם כל כך ואין נמשך מתוך הגוף בקילוח אלף שומת: **מידי דהוה אכרוא דחגיפא.** שקלר דק מלפניו ואינו נוגע בכותלי נקב החגיז בפניו וכשהוא מוחזו וצא עד עזיו נוגע כך אע"ג אין ראש הגיד נוגע מפניו מתחמם הוא מחמם נגיעת אחריו. אית דאמרי כקולמוס גריד שכבת זרע דחגיפא שאין שפוע ראשו נוגע בדופני החגיז שפניו: **לאכשורי.** מי רגלים דמניא בכוכרות (דף מד:) שני נקבים יש בחדם אחד מוזילא שמן ואחד מוזילא שכבת זרע וזיניהן קליפת השום: **קטנים.** מי רגלים: **לאכשורי.** שרי אין כחן לא פצוע ולא דן ולא כרוס: ממולאי

זרע ממעי אשה ומוזילא ואין נקלט. ברוח דחגיפא שאין שפוע ראשו נוגע בדופני החגיז שפניו: **לאכשורי.** מי רגלים דמניא בכוכרות (דף מד:) שני נקבים יש בחדם אחד מוזילא שמן ואחד מוזילא שכבת זרע וזיניהן קליפת השום: **קטנים.** מי רגלים: **לאכשורי.** שרי אין כחן לא פצוע ולא דן ולא כרוס: ממולאי

